

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Synodvs Nicæna II. Generalis. Sub Hadriano papa I. anno DCCLXXXVII.

Parisiis, 1644

Sermo sanctae memoriae patris nostri Athanasii de imagine Domini nostri
Iesu Christi veri Dei nostri, facto miraculo ciuitate Beryto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15473

ANNO
CHRISTI
787.
* Δι. Ταυ-
ρομηνίας

Ιωάννης ὁ ἀλαβείας ἐπίσκοπος
* Ταυρομηνίου εἶπεν· Ἀληθῶς εἰρήκα-
σιν ὁ πμώτατος τοποτηρητῶν, ἐπειδὴ
καὶ ἐν Σικελίᾳ ἐχρημάτιζε γυνὴ πρὸς
δαμονιάσα· καὶ ἐν Ρώμῃ γυρομηνίη,
διὰ τῆς παρερημηνίης ἰερατῆς εἰ-
κόνας ἔδειξεν.

Ιωάννης ὁ Θεοφιλέτατος πρεσβύ-
τερος ἔκ μοναχῶν, καὶ τοποτηρητῆς τῆς
αἰαπολικῶν ἀρχιερέων, εἶπε· πρὸς
τοῖς εἰρημνίοις ἀπεδείχθη ἐκ τῆς αἰα-
γνωσθέντων, ὅτι καὶ αἱ εἰκόνας τῆς ἀ-
γίων θαυματουργοῦσι, καὶ ἰσότης ἀπο-
τελοῦσιν.

Γένης ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Νι-
κομηδείας εἶπε· βίβλον ἐπιφέρωμαι
τῆς ἀγίου Ἀθανασίου, ἔκ τῆς ἀγίας συνό-
δου παρεστώσῃ πρὸς τὸ ἀναγνωσθῆναι.

Ἡ ἀγία συνὸς εἶπεν· ἀναγνω-
σθήτω.

Καὶ λαβὼν Στέφανος διάκονος
ἀνέγνω.

Λόγος τῆς ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀθα-
νασίου πρὸς τῆς εἰκόνας τῆς κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς ἀληθινῆς
θεοῦ ἡμῶν, γυρομηνίου θαυματῆρος
ἐν Βηρυτῶν τῆ πόλει.

Ἀγαπᾶτε τὸν ὀφθαλμὸν τῆς δια-
νοίας ὑμῶν, καὶ ἴδετε τὸ καινὸν θέαμα
τῆς τοῦ ὁπρὸς γέροντος ἐμὲ λέγετε εἰς τὸ
θαῦμα τὸ ἀπίστον τῆς θεοῦ, ἔκ δὲ αὐτῶν
δὲξασθε. κατανοήσατε εἰς τί τὸ ἀφανὸν
αὐτῶν φιλοθεσπιᾶν, καὶ τὸ μέγεθος
τῆς αὐτῶν οἰκονομίας· καὶ ἑρῶν μετ'
ὀφροσπύης ἀναλαβετε. Ἐπὶ μὲν θεοῦ
οὐδὲν ξένον· θεὸς γὰρ ὢν πάντα δύ-
ναται, ὅτι ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν καὶ
ἐφ' ἡμῶν, ἐκστρέφεται πᾶσα καρδία
τῆς ἀκούοντων. ὄντως ἔδειξεν ὁ οὐρανὸς

Ioannes sanctissimus episco-
pus Tauromeniæ dixit: Verum
dixere honorabilissimi vicarii,
quoniam & in Sicilia fuit mu-
lier dæmonium patiens: & Ro-
mæ posita, per prædictam sacra-
tissimam imaginem sana effe-
cta est.

Ioannes Deo amabilis pre-
sbyter, monachus & vicarius
orientalium pontificum, dixit:
Ad ea quæ dicta sunt, osten-
sum est ex his quæ lecta sunt,
quia & imagines sanctorum mi-
racula operantur, & sanitates
perficiunt.

Petrus sanctissimus episcopus
Nicomediæ dixit: Librum de-
fero sancti Athanasii, & sanctæ
Synodo offero ad legendum.

Sancta Synodus dixit: Le-
gatur.

Et accipiens Stephanus dia-
conus & notarius legit.

*Sermo sanctæ memoriæ patris
nostri Athanasii de imagine
Domini nostri Iesu Christi
veri Dei nostri, facto mi-
raculo in ciuitate Beryto.*

Sustollite oculos mentis ve-
stræ, & videte nouum miracu-
lum hoc quod factum est nunc.
In infinitam admirationem Dei
aspicite, & date ei gloriam. Con-
templamini ineffabilem mise-
ricordiam eius, & magnitudi-
nem dispensationis eius; atque
lamentum cum lætitia sumite.
In Deo quidem nihil extra-
neum. Deus enim cum sit, om-
nia potest. Quia vero in die-
bus nostris & in nobis factum
est, expauescet omne cor au-
dientium. Vere expauit cælum

in eo quod temere factum est. Conturbati sunt abyssi, & sol obtenebratus est, & luna, & stellæ similiter super hoc quod patratum est. Sed iterum latae sunt in eo quod a Domino dispensatum est, omnes caelorum virtutes. Audite, & admiramini quod factum est in diebus nostris. Intelligentes intelligite, & aurem vestram inclinate, * foras quod cordis est porrigite, & audite. Ciuitas est Berytus vocata, in finibus Tyri & Sidonis sita, Antiochiæ subdita. In hac ciuitate Beryto multitudines erant copiosæ Iudæorum. Porro iuxta synagogam ipsorum, quæ valde esse magna videbatur, Christianus quidam accepit ad pensionem cellulam a quodam, in qua habitans, contra accubitus suum fixit imaginem Domini nostri Iesu Christi, * honeste depictam, & integræ staturæ habentem Dominum nostrum Iesum Christum. Transacto autem modico tempore, perquisiuit mansionem maiorem ille Christianus, quemadmodum & indigebat. Hoc autem Domini nostri Iesu Christi gratia dispensauit, vt credo, qui vult omnes homines saluos fieri, & ad agnitionem veritatis venire; ostendens miracula sua se colentibus, & omnibus in se credentibus, in redargutionem impiorum, & stabilitatem fidelium. Quæsiuit ergo Christianus, vt dixi, maiorem domum, & inuenit in quodam loco ciuitatis, & transtulit se illuc a domo quæ erat iuxta synagogam Iudæorum: & sublatis omnibus suis, per obliuionem (dispensatione tamen Dei) imaginem Domini dimisit obliuioni,

Ἰπὶ τῶν τεταρταμηνῶν. ἐπαρράχθησαν
* πάλιν ἄβυσσοι, ἔ ο ἥλιος ἐσκοπίσθη,
καὶ ἡ σελήνη, καὶ ἡ ἀστέρων ὁμοίως
Ἰπὶ τῶν γεγονότων. ἀλλὰ πάλιν κηφρα-
θησαν Ἰπὶ τῶν οἰκονομηθέντων ὑπὸ κυ-
ρίου πάντα αἱ τῶν οὐρανῶν δυνάμεις.
ἀκούσατε, ἔ κησῆτε, ὁ γέγονεν ἐν ταῖς
ἡμέραις ἡμῶν. σωμέντες σώετε, καὶ
ἔ οἱς ἡμῶν κλίνατε, ἵνα ἔξω τῆ
τῆς καρδίας, καὶ ἀκούσατε. πόλις ἐστὶ
Βηρυτὸς καλουμένη, ἐν μεσοτείαις Τύ-
ρου καὶ Σιδῶν καίμαθη, πελοδοσα δὲ
ὑπὸ Ἀντιόχου. ἐν ταύτῃ τῇ πόλει
Βηρυτῶν πλῆθη πολλὰ κη τῶν Ιου-
δαίων. πλῆθος δὲ τῆς σωμαγωγῆς
αὐτῶν μεγάλης οὐσης σφόδρα Χρι-
στιανός τις ἔλαβεν ἐνοικίω κελίον πα-
ρα πηλοδοσῶν, ἐν ᾧ κατοικῶν, ἀντικεῖ τῆ
ἀκουσίτου αὐτοῦ ἐπέθετο εἰκόνα τῆ κυ-
ρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ἐν καιῶσι μὲν
κη ἐξω γὰρ φημι, ὁλοδοσῶν δὲ ἐρχο-
σα κη κωκεῖ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
χρόνου δὲ ὀλίγου διελεύσαντος, ἐπεζητή-
σε μετατόν μείζον ὁ Χριστιανός, ὡς χη-
ζῶν. ποδο δὲ ἡ τῆ κωκεῖ ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ ὁικονομησε χηεις, ὡς γὰρ ἐγὼ
πέδομαι, τῆ δειλοντος πάντας σωθῆ-
ναι ἀνθρώπους, καὶ εἰς ὁπίγνωσιν ἀλη-
θείας ἐλθεῖν, δεικνύοντ κη τὰ θαυμα-
σια αὐτοῦ τοῖς σέβοισι, καὶ πᾶσι τοῖς
εἰς αὐτὸν πιστεύουσιν, εἰς ἐλεγχον μὲν
τῶν ἀσεβῶν, σῆμα δὲ τῶν πιστῶν.
ἐζητει οὖν ὁ Χριστιανός, ὡς ἐφω, μεί-
ζονα οἶκον, ἔ δειρεν ἐν τῷ πο πη τῆς πό-
λεως, καὶ μετήρεν ἐμείσε δὸτὸ τῆ οἴκου
τῆ πλῆθος τῆς σωμαγωγῆς τῶν Ιου-
δαίων. καὶ μετάρως πάντα τὰ αὐτοῦ, κη
λήθευ. οἰκονομία δὲ κη θεοῦ. τῆ
εἰκόνα τῆ κωκεῖ ἀφῆκε λησιμονήσας,
κατὰς

* & quidem ante exteriorem, quæ cordis

* Gr. in tabula

1. Tim. 2.

ANNO CHRISTI 317.

ANNO
 CHRISTI
 787.

καθώς ἐφίλω. Ἰουδαῖος δὲ πρὸς λαμβάνει ἐνοικίω τῷ οἴκῳ ἐκείνῳ, ἔνθα ἡ εἰκὼν τῆς δεσπότου ἵστατο. εἰσαγαγὼν δὲ πάντα τὰ αὐτῶν, κατέμεινεν ἐν τῷ οἴκῳ, μὴ θεωρήσας πλὴν εἰκόνα τῆς κυρίου, ὅτι ἵσταται ἐκεῖ. οὐδὲ γὰρ κατενόησε τὸ τῶν οἰκίων, ἀλλ' εἰσελθὼν κατέμεινεν. ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἐκέλευσεν ὁ αὐτῶν Ἰουδαῖος σωθέρον αὐτῶν ἵππὶ δριῶν· καὶ ἐν τῷ δριῶν αὐτῶν, ἐπαράσας τῶν ὀφθαλμοῦς ὁ κληθεὶς Ἰουδαῖος εἰδε πλὴν εἰκόνα τῆς δεσπότου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ λέγει τῷ κληθῆκότι αὐτῶν· σὺ Ἰουδαῖε, ὡς πῶς πλὴν εἰκόνα τῆς ποιότητος ἔχει; ὕβρεις τε παμπόλλας καὶ ἀδελφίταις ἀφῆκε κατὰ τῆς δεσπότου· αἷ οὐ πολὺν, μὴ γνῶντο, γράψαι, ἄσπερ εἶπε κατὰ τῆς σωτήρος ἡμῶν ὁ κληθεὶς. τότε ὁ καλέσας ἰδὼν πλὴν εἰκόνα τῆς δεσπότου, ἐπληροφόρησεν αὐτῶν κληθέντα ἵππὶ αὐτῶν Ἰουδαῖον, λέγων, ὅτι μέγχε τῆς δριῶν ἐκ εἰδὼν πλὴν εἰκόνα τῆς κυρίου. καὶ ἐσιώπησεν ὁ κληθεὶς. ἀπῆλθε δὲ πρὸς τῶν δριῶν αὐτῶν, καὶ διαβάλλει τῷ Ἰουδαῖον τῷ ἐν τῷ οἴκῳ, ἔνθα ἡ εἰκὼν τῆς κυρίου, λέγων· ὅτι ὁ δεῖνα Ἰουδαῖος ἔχει εἰκόνα τῆς Ναζωραίου ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῶν. ὁ δὲ ἀκούσαντες ἐφθασαν· εἰ δυνάσται ποδο δόποδεῖξαι. ἐκείνῳ δὲ ἐβεβαίωσαν, ὅτι ἐγὼ ποδο δόποδεῖξω ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῶν. ὁ δὲ ἐπληρώσθη θυμῷ· καὶ πλὴν μὴ ἐσπέρην ἐκείνῳ ἠούχασαν. πρὸς τῆς δὲ θυμῶν παρρηλαμβάνοισιν ὁ δριῶν αὐτῶν, ὁ πρεσβύτερος αὐτῶν, τῷ διαβάλλοντα Ἰουδαῖον, καὶ ὄχλον πολλὸν τῶν ἔθνοισιν αὐτῶν, καὶ ἀπῆρχοντα ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Ἰουδαίου, ἔνθα ἡ εἰκὼν τῆς κυρίου ἵστατο. θυμῶν δὲ ὅτι τῶν τόπου

vt praefatus sum, traditam. Quidam vero Iudæus accepit domum illam ad pensionem, in qua imago Domini stabat. In tromissis autem omnibus suis permanebat in domo, minime contemplatus iconam Domini, quod staret illic. Neque enim consideravit locum illum, sed ingressus manebat. Quadam vero die inuitavit Iudæus unum ex contribulibus suis ad prandium: & cum pranderent, elevatis oculis Iudæus qui inuitatus fuerat, vidit iconam Domini nostri Iesu Christi; & dicit ei qui se inuitaverat: Tu cum sis Iudæus, quomodo imaginem huiusmodi habes? Coniugia plurima quoque & nefanda emittens aduersus Dominum, quæ non audeo scribere (absit) quæ dixit contra saluatorem is qui fuerat inuitatus. Tunc is qui inuitaverat, videns imaginem Domini, rationem reddidit inuitato Iudæo, dicens: Quia usque in praesens non vidi hanc imaginem: & siluit inuitatus. Abiit autem ad summos sacerdotes suos, & accusat Iudæum qui in domo manebat, in qua imago Domini erat, dicens, quia ille imaginem habet Nazareni videlicet in domo sua. Qui audientes dixerunt: Si potes hoc ostendere. At ille affirmavit, quia ego ostendam hoc in domo eius. Illi vero repleti furore, vespere quidem siluerunt. Mane vero facto, summi sacerdotes eorum atque presbyteri, assumpto eo qui Iudæo detraxerat, & turba multa gentis suæ, pergunt ad domum Iudæi, in qua imago Domini stabat. Peruenientes autem ad

locum summi sacerdotes infu-
luerunt, & seniores, cum eo qui
indicauerat, & vident imagi-
nem Domini stantem. Tunc ve-
hementer irati, Iudæum qui-
dem qui habitabat in domo
illa, extra synagogam facien-
tes, expulerunt; imaginem vero
Domini nostri Iesu Christi de-
ponentes, dixerunt: Quia sicut
patres nostri illuserunt ei ali-
quando, ita & nos illudamus
illi. Tunc cœperunt conspuere
in faciem sanctæ imaginis Do-
mini, & dare alapas coram his
qui conuenerant, hinc & in-
de imaginem Domini in faciem
percutientes, atque dicentes:
Quæcumque fecerunt ei patres
nostri, omnia faciamus & nos
imagini eius. Et dicunt: Au-
diuimus quia illuserunt ei; &
hoc ipsum nos faciamus. infini-
tis ergo ludibriis illuserunt ico-
nam Domini, quæ nos neque di-
cere audemus. Deinde dicunt:
Audiuimus, quia clavis infixe-
runt manus eius & pedes: hoc
& nos etiam faciamus ei. tunc
in manus & pedes imaginis Do-
mini infixerunt clauos. Iterum
fæuientes dixerunt: Audiuimus,
quia aceto & felle potauerunt
eum cum spongia; faciamus ei
& nos. & fecerunt, apponentes
ad os imaginis Domini spon-
giam aceto plenam. Rurfus
dicunt: Didicimus, quia cala-
mo percusserunt caput eius
patres nostri: id ipsum & nos
faciamus. & accipientes cala-
mum, percutiebant caput Do-
mini. Ceterum nouissime di-
cunt: Vt liquidius edocemur,
quia lancea latus eius aperue-
runt, nihil prætermittamus, sed
addamus & hoc. & facientes de-

είσεπήδησαν οἱ ἀρχιερεῖς & οἱ πρεσβύτε-
ροι σὺν τῷ καταμεινύσαντι, καὶ ὄρθουσι τὴν
τῆς κωλοῦ εἰκόνα ἰσαμύλιω. τότε θυμω-
θέντες σφόδρα, (Ϡ) μὲν Ἰουδαῖον (Ϡ) οἰ-
κωῦτα ἐν τῷ οἴκῳ ἐκείνῳ, ἀποσιωπά-
ζον ποίησαντες ἡλᾶσαν, τὴν δὲ εἰκό-
να (Ϡ) κωλοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατα-
γαζόντες, ἔφησαν ὅτι καθὼς & (Ϡ) πα-
τέρες ἡμῶν ἐπέπαξαν αὐτὸν ποτε, οὕτως
& ἡμεῖς ἐμπαύξωμεν αὐτὸν. τότε ἤρξαν-
το ἐμπύειν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ἀγίας
εἰκόνης τῆς κωλοῦ, & ἐβάπτισαν αὐτὴν
καὶ πρόσωπον τῆς σινελθόντων. ἑ-
δὲν κατέειδεν ἐβάπτισον τὴν εἰκόνα τῆς
κωλοῦ, λέγοντες ὅσα ἐποίησαν αὐτὸν (Ϡ)
πατέρες ἡμῶν, πάντα ποιήσωμεν & ἡμεῖς
τῇ εἰκόνι αὐτοῦ. & λέγουσιν ἡκούσαμεν,
ὅτι ἐπέπαξαν αὐτὸν καὶ ἡμεῖς τὸ αὐτὸ
ποιήσωμεν. ἐμπαιγμοῖς οὐκ ἀπέροις
ἐπέπαξαν τῇ εἰκόνι τῆς κωλοῦ, ἀπὸ οὐ-
δὲ λέγαν ἡμῖν τετόλμηται. εἶτα λέγου-
σιν ἡκούσαμεν, ὅτι ἠλώσαν αὐτὸν τὰς
χεῖρας & τοῦ πόδας τῆς τοῦ & ἡμεῖς ποιή-
σωμεν αὐτὸν. τότε καὶ τὰς χεῖρας & τοῦ
πόδας τῆς τῆς κωλοῦ εἰκόνης ἐπέπαξαν ἡ-
λοῖς. πάλιν λέγουσι μεμνηότες ἡκού-
σαμεν, ὅτι ὄξος & χολὴν ἐπόψαν αὐ-
τὸν μὲν ἀσπίρου ποιήσωμεν αὐτὸν καὶ
ἡμεῖς. καὶ ἐποίησαν, προσθέντες εἰς τὸ
σῶμα τῆς κωλοῦ τῆς εἰκόνης (Ϡ) ἀσπίρον
τῆς ὄξος πεπληρωμένον. πάλιν λέγου-
σι μεμαθημένοι, ὅτι καλὰ μὲν ἐτυ-
ψαν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ (Ϡ) πατέρες ἡ-
μῶν τὸ αὐτὸ & ἡμεῖς ποιήσωμεν. & λα-
βόντες καλά μόνον, ἐτυπῆσαν εἰς τὴν κεφα-
λὴν αὐτοῦ τὸ δεσπότη. τέλος λοιπὸν λέ-
γουσιν ὡς ἀκριβῶς μανθανόμεν, ὅτι
λόγχῃ τὴν πλάταν αὐτοῦ ἐνύξαν, μη-
δὲν παραλείψαμεν, ἀλλὰ προσδά-
μεν καὶ ποδοῦ. καὶ προσδάμεντες κο-

ANNO
CHRISTI
757.

ANNO
CHRISTI
787.

μιθλιωαι λογγιω, επετρεψαν νινι αυ-
 τησ αρα τω λογγιω, και κροδοσαι κτ
 ησ πλδρασ ησ εικονοσ τσ κυριου. δι-
 δως ουω ανεβλυσε πληθος αιματος
 και υδατοσ απ αυτησ. Χειρεσ δδξα
 σοι ακαταληπτε, δδξα σοι. ησ ωσ συ δε-
 ασσοτα; ησ πλιω σου θεοσ ποιων φοβε-
 ρα ε δξαίσια; ω τσ δαυματος ησ τσ
 σωτηρ ημων μεγαλειοπιτοσ. εφελ-
 ξαν δληθωσ ε νω αι δωωτρα αιμα
 διωαμεισ σου ετη τουτω. ω ποσοσ ει
 δεασσοτα εισ Φιλανθεοπιτω. ω ποσοσ
 εισ μακροθυμιαν. ω ποσοσ ει εν ελεει.
 παρωλω ησ δι ημασ ε δια τω ημετε-
 ρω σωτηριαν σαρκωδεισ ο ασαρκοσ
 εν παρθενου Μαριασ, εσανερωθησ εν
 κλεινη τη σαρκι, απαθησ αν αυτσ θεοτη-
 τι. νω δε παλιν εν τη εικονι ανεσανε-
 ρωθησ ω δεασσοτα, εισ ελεγγον μηδ ησ
 ασεβων και παντων ησ απιστων, σπελ-
 γμων δε ησ εν δληθεια εισ σε ππευον-
 των. δλλα δδξα σοι δεασσοτα, τω μονω
 πα παντα διωαμωρω, αιμα τω διλογη-
 τω θεω ημων και πατει σω τω αγιω
 πνιματι. αμιεν. υμεισ δε ω τεκνα α-
 κουσατε τα λοιπα, απρ ωικονομηθη υσπ
 αυσ τσ κυριου. αυσ ησ η συγχωρη-
 σισ. μη ησ το κρουαλιωαι τη λογγι τω
 πλδρω ησ εικονοσ αυσ τσ κυριου,
 ε δωαβλυσαι το αιμα ε το υδωρ, ωσ
 ειρηται ανωτεροσ, λεγοισιν ε αρχιε-
 ρεισ ησ Ιουδαιων, ε ε πρεσβυτηοι.
 επειδη θρυλλοδοσιν ε σεβωμωροι αυτην,
 οπ ιασισ πολλασ εποιησε, λαβωμω
 νω ποδο το αιμα ε το υδωρ, ε απα-
 ραγωμω εισ τω σωμαγωγιω, και
 σωαζωμω παντασ ποισ κακωσ εχοντασ
 ε λαοσ, ε χελωμω αυτων απ αυσ,
 ε ιδωμω, ει δληθη εισ τα λερωμωρα.

lo, & vngamus eos ex illo, & videamus si vera sunt quæ dicuntur.
 Concil. Tom. 19. Gg ij

ferri lanceam, praeceperunt cui-
 dam suorum tollere lanceam,
 & percutere contra latus ima-
 ginis Domini. Mox ergo ema-
 nauit multitudo sanguinis & a-
 quæ ab ea. Chrifte gloria tibi:
 incomprehensibilis, gloria tibi.
 quis sicut tu Deus? quis præter
 te Deus faciens terribilia & ob-
 stupefescenda? O miraculum sal-
 uatoris nostri maiestatis! Hor-
 ruerunt veraciter & iam su-
 per hoc supernæ virtutes tuæ. O
 quantus es Domine ad * humili-
 litatem! o quantus ad longani-
 mitatem! o quantus es in mise-
 ricordia! Prius enim propter nos
 & propter salutem nostram,
 cum esses sine carne, incarnatus
 ex Virgine Maria, crucifixus es
 in illa carne, cum esses ipse im-
 passibilis deitate. Nunc vero ite-
 rum in imagine crucifixus es
 Domine, in redargutionem im-
 piorum & omnium incredulo-
 rum, atque stabilitatem eorum
 qui veraciter in te credunt. Sed
 gloria tibi Domine, qui so-
 lus omnia potes, vna cum bene-
 dicto Deo nostro & Patre, at-
 que cum Spiritu sancto. Amen.
 Vos autem, o filii, audite reli-
 qua, quæ dispensata sunt ab eo-
 dem Domino: ipsius enim erat
 permisso. Denique postquam
 percussus est lancea latus eius-
 dem imaginis Domini, & ema-
 nauit sanguis & aqua, vt su-
 perius dictum est, dicunt sum-
 mi sacerdotes eorum & senio-
 res: Quoniam susurrant colentes
 eum, quod sanitates multas fe-
 cerit, sumamus ergo sanguinem
 hunc & aquam, & deferamus ad
 synagogam, & colligamus om-
 nes qui male habent in popu-

* Gr. hu-
manitatem

Tunc afferentes lateri iconæ Domini vas secundum locum imaginis percussione lanceæ, unde exiuit sanguis & aqua, repleuerunt ampullam ad locum iugulationis lanceæ : & inferentes, illudebant ; vt iniuriis appetere, sicut putabant, coram omnibus vniuersorum Dominum. Et collectis omnibus qui male habebant, ante omnes paralyticum, quem a natiuitate nouerant, adducentes vixerunt : & statim saluit, & exiit sanus homo penitus. Deinde cæcos adduxerunt, qui & ipsi visum receperunt. Dæmonium vero * patientes mox emundati sunt. Turbatio quoque magna & infinita per totam ciuitatem effecta est, cunctis confluentibus propter infinita miracula. Commotæ autem sunt omnes multitudines Iudæorum : plures enim ciuitatem habitabant. Currebant ergo ferentes eos quos in domibus suis habebant, quotquot habebant languentes, aut paralyticos, * aut debiles, aut aridos, aut leprofos, omnes cucurrerunt : ita vt neque synagoga eorum, licet magna fuerit, caperet illos, neque locus, multitudine infiniti populi propter miracula concurrente. Omnes autem principes sacerdotum ac seniores, & populus Iudæorum, virorum, puero- rum, & mulierum, crediderunt in Dominum Iesum Christum, clamantes : Gloria tibi Christe, quem patres nostri crucifixerunt, qui & a nobis nunc crucifixus es in imagine tua. Gloria tibi Fili Dei, qui tanta fecisti miracula. tibi credimus : propitius nobis esto, & suscipe

* Gr. addit. innumeri.

* Gr. addit. aut claudos,

τότε προσεγγίζαντες τῇ πλυβῆτι τῆς εἰ-
κόνος τῆς κλεῖου βῆσαν κ' ὅπου τὸ πόνον
τῆς εἰκόνος τῆς σφαγῆς τῆς λόγχης,
ὅθεν ἐξῆι τὸ αἷμα καὶ τὸ ὕδωρ, ἐπι-
σαν τὴν βῆσαν κατὰ τὸ πόνον τῆς
σφαγῆς τῆς λόγχης. ἔπιήγαγον ἐμ-
παίροντες, ἵνα, ὡς ἐνόμιζον, ὑβρίσω-
σιν ἐπὶ πάντων ἀπαύτων κλεῖου.
καὶ σιμᾶζοντες πάντας τῶν κακῶς
ἔχοντας, προσῆσαν πάντων παράλυτον
ὅν ἔγνωσαν, ὃν ἠδύσαν, προσεαγαρόν-
τες, ἔχρισαν αὐτὸν καὶ παραχρῆμα
ἀνεπέδησε, καὶ ἦλατο ὑγιαθεὶς κατὰ
λουὸ ἀνθρώπου. εἶπε ὀφθαλμῶν-
τας ἤγαγον· καὶ κῆνοι ὁμοίως χερσίν-
τας ἀνέβλεψαν. δαμμωνῶντες δὲ ἀνα-
εβήθησαν ὁδῶς ἐμαδακείσθησαν. πε-
ραχὶ τε μεγάλη καὶ ἀπειρα κατὰ
πᾶσαν τὴν πόλιν γέγηθηται, πάντων
ἐπιρρέοντων διὰ τὰ ἀπειρα θαυμα-
τα· ἐκινήθη τε πάντα τὰ πλῆθη τῆς Ιου-
δαίας. ὅτι πλείστοι, ὅσοι ὠκοῦν τὴν
πόλιν, κατέτρεχον πάντες φέροντες
τῶν ἐν τοῖς οἴκοις αὐτῶν, ὅσοι ἔχον νο-
σιωτῆς ἢ ψαλμῶν, ἢ χυλοῖς, ἢ
κυλλοῖς, ἢ ξηροῖς, ἢ λεπτοῖς, πάντες
κατέτρεχον· ὡς μικρὴ μὴτε τὴν σινα-
γωγὴν αὐτῶν μεγίστην οὖσαν χωρεῖν,
μὴτε τὸ πόνον, πλῆθος ἀπειροῦ λαοῦ
σιμωδραμόντος διὰ τὰ ἀπειρα θαυμα-
τα. πάντες δὲ ὄρατοι καὶ ὄρατοι, ἀν-
δρῶν τε καὶ παιδῶν καὶ γυναικῶν, ἐπι-
σευσαν ἐπὶ τῷ κλεῖου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστῶν, κράζοντες· δόξα σοι Χριστέ,
ὃν πατέρες ἡμῶν ἐσταύρωσαν, καὶ
ἐφ' ἡμῶν νῦν σταυρωθεὶς ἐν τῇ εἰκό-
νι σου. δόξα σοι ἡ τῆς θεοῦ, ὃ ποσῶ-
τα ποιήσας θαυμάσια. σοὶ πιστεύο-
μεν· ἵλεως ἡμῶν ἔσθω, καὶ δέξαι ἡ-

Anno
CXXXII
787.

ANNO CHRISTI 787.

μας. πῶτα ἐβόων πενθοῦντες ἅπαντες, καὶ αἰβοαὶ ἀνέπεμποντο, καὶ τὰ θαύματα ἐτελοῦντο, ἧς ἄρχιερέων χειρότων, καὶ ἧς νοσοῦντων θεραπευομένων καὶ ζωοποιουμένων. μετὰ δὲ τὸ πάντας ἰαθῆναι, αὐτοῖς παρὰ τὸν ἐπίσκοπον τῆς ἐκείσε ἀρχιερέως ἐκκλησίας, ἥδη μεμαθηκότα τὰ χροῖμα, πληθὺν κατέδραμον κράζοντα· εἰς ὃ θεὸς ὁ πατήρ, εἰς υἱὸς, αὐτὸς ὁ μονογευής. εἰς Χριστὸς, ὃν ὁ πατήρ ἡμῶν ἐστῶθεσαν. αὐτὸν θεὸν οἶδαμεν· οὐκ ἠμεῖς πιστεύομεν. πολλὰς οὖν διφημίαις δοξάζοντες τὸν θεόν, πλὴν τε εἰκόνα τῶν ἐπισκόπων ἐπιδείξαντες, καὶ ἀπαργαίλαντες ἀεπίησαν τῆς ἑκείνου εἰκόνης, τὸ τε αἷμα καὶ τὸ ὕδωρ ὁμοίως, ὅπως ἐξέβλυον ἐκ τῆς πλευρᾶς τῆς εἰκόνης, ἧς τε ἀπέβρον θαυμασίων τὰ γεγονότα· οὕτως παμπληθεῖ ἅπαντες τῆς ἀγίου βασιλείας ἀξιοθῆναι ἠέτεον, οἷς λαβὼν ὁ ἐπίσκοπος ἅμα τῶν αὐτῶν κλήρον, κατηγήσας ἐπὶ πολλὰς τὰς ἡμέρας, ἐβάπτισεν, πλὴν τε σωμαγωγίαν ἐκκλησίαν τῆς σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἀφίεθρον. ἐμείνων ἡ παρακαλεσάντων, ἔτι τὰς λοιπὰς σωμαγωγὰς αὐτῶν μετὰ πύλας πεποιήκα. ἔτι πως χάρεθ' ἐμεγαληγόρον ἐν τῇ πόλει ἐμείνη, οὐ μόνον σωματῶν ἰαθέντων ἔτι ζωοποιούντων, ἀλλὰ ἔτι πνεύματων ἐκ νεκρῶν εἰς ζωὴν αἰώνιον ἐπέλθόντων. πῶτα γοῖς ἐγὼ ἐσπούδασα δηλώσαι ὑμῖν, παροφιλῆσαι ἀδελφοί, εἰς ὠφέλειαν ἧς ψυχῶν ὑμῶν· ἵνα γνόντες ἔτι πῶτα τῆς ἡμετέρου θεοῦ ἔτι σωτήρος πλὴν δυνάμιν ἑκείνου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πλέον τῆς εἰς αὐτὸν σεβασθῆτε πίστεως, ἔτι ἀγαλλιασθῆτε ἐπὶ τοῖς μεγαλείοις αὐτοῦ, τοῖς καὶ νῦν γεγονυμένοις.

nos. Hæc clamabant lugentes omnes, & voces emittebantur, & miracula perficiebantur, summis sacerdotibus vngentibus, & cunctis curatis & viuificatis. Postquam autem omnes sanati sunt, confestim ad episcopum sanctissimæ constitutæ illic ecclesiæ, qui iam quæ fuerant facta didicerat, multitudines currebant clamantes: Vnus Deus Pater, vnus Deus Filius, & ipse Vnigenitus: vnus Christus, quem patres nostri crucifixerunt. Ipsum Deum nouimus, huic nos credimus. Multis itaque laudibus glorificantes Deum, imaginemq; archiepiscopo demonstrantes, & annuntiantes quæ fecerant imagini Domini, qualiter & sanguis & aqua exierunt ex latere imaginis, nec non & infinita miracula quæ facta sunt; ita omnes multitudines, vt sancto baptisate digni fierent, supplicabant. Quos episcopus vna cum clero suo assumptos, * omnes baptizauit per multos dies, & synagogam eorum ecclesiam saluatori nostro Christo dicauit. Illis autem rogantibus, etiam ceteras synagogas eorum martyria fecit. & sic gaudium magnum factum est in ciuitate illa, non solum corporibus sanatis & viuificatis, sed & tot animabus in vitam a mortuis reduntibus æternam. Hæc agnoscens ego festinaui indicare vobis, fratres amantissimi, ad utilitatem animarum vestrarum: vt cognoscentes & in hoc Dei & saluatoris nostri Iesu Christi virtutem, plus aliquid in fide ipsius confirmemini, & exultetis super magnalibus eius, quæ nunc etiam operatus est.

* Gr. addit. & iniciatos,

Date ergo ipsi gloriam cum lætitia in compunctione & lamento, gaudentes & gratias agentes, quia sua nos fide, & sua fecit agnitione dignos [in Christo Iesu Domino nostro:] cum quo & Patri vna cum Spiritu sancto gloria nunc & semper & in sæcula sæculorum. Amen.

Constantinus sanctissimus episcopus Constantiæ Cypri dixit: En & is qui ab immortalitate cognominatus est, totam sanctam Synodum hanc fecit compungi & lacrymari: quoniam non solum venerandas esse cognovit, verum etiam maximas gerere sanitates.

Tarasius sanctissimus patriarcha dixit: Sed ne quis dicat, cur illæ iconæ, quæ apud nos sunt, miracula minime faciunt? Ad quem respondemus. Quia, sicut 1. Cor. 14. Apostolus ait, signa infidelibus, non fidelibus data sunt. Nam qui ad imaginem accedebant, infideles erant. propterea signum fecit Deus per imaginem, ut illos traheret ad fidem nostram Christianorum. Matth. 12. *Generatio enim mala & adultera signum querit, & signum non dabitur ei.*

Theodorus Deo amabilis diaconus & notarius legit.

Ex epistola beati Nili ad Heliodorum silentiarium.

Per ea quæ per singula loca & in diuersis temporibus quotidie fiunt miracula, Dominus hos quidem qui modicæ sunt fidei, nec non & infideles ad stabilitatem fidei inuitat: fidelium vero fidem, imo & spem crescere facit, & grauem & immobilem demonstrat * pru-

* sensum.

δοτε ουὼ αὐτῶ δόξαν μετ' ἄφροσύνης ἐν καταύξει & ἐρλώω, χαίροντες ἢ ἀχειροῦντες, ὅτι τῆς αὐτῆς πίστεως ἡμῶν κατηξίωσε, καὶ τῆς αὐτῆς ἰπηνώσεως· μὴ οὐ τῶ πατρὶ ἀμα τῶ ἀγίῳ πνεύματι δόξα νῦν & αἰεὶ & εἰς πάντων αἰώνων ᾠάνων. ἀμήν.

ANNO
CHRISTI
787.

Κωνσταντῖν ὁ ὁσιώτατος Ἰπσκοπος Κωνσταντίας τῆς Κύπρου εἶπεν· ἰδοὺ & ὁ τῆς ἀθανασίας ἐπόνυμος πᾶσαν πλὴν ἀγίῳ συνόδον πάντῃ παρῆσκε βάσιν κατακυλιῶν & σακρῶσαι, ἐπειδὴ οὐ μόνον σεπίας αὐτῆς ἐγνώρισε, ἀλλὰ & ἰδὸς δότοτελούσας.

Ταράσιος ὁ ἀγιώτατος πατριάρχης εἶπεν· ἀλλὰ μή τις εἴπῃ, πῶς ἐνεκεν αἱ παρ' ἡμῶν εἰκόνες οὐ θαυματουργοῦσι; πρὸς δὲ ὃν δότοκρινούμεθα, ὅτι κατὰ ὁ δότοσολ εἶρηκεν, ὅτι τὰ σημεῖα τοῖς ἀπίστοις, οὐ τοῖς πιστεύουσιν. Οὐὼ πρὸς ἐλθόντες τῇ εἰκόνι, ἀπσοῖ ἦσαν. τοῦτου ἐνεκεν σημεῖον ἐποίησεν ὁ θεὸς διὰ τῆς εἰκόνος, ἵνα αὐτῶν ἐλκύσῃ πρὸς πᾶσιν ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν. γῆρα ἢ πονηρῶν & μοιχελῆς σημεῖον Ἰπζητεῖ, & σημεῖον οὐ δότοσηται αὐτῇ.

Θεόδωρος ὁ θεοφιλέστατος διάκονος καὶ νοτάριος ἀέγνω.

Ἐπιστολὴ τῆ μακαρίου Νείλου πρὸς Ἡλιόδωρον σιλενπάριον.

Διὰ τῶν κατὰ τόπον καὶ τόπον ἐν διαφόροις χρόνοις ἐκάστοτε γινόμενων θαυμάτων ὁ κύριος & πάντων ὀλιγοπίστοις καὶ πάντων ἀπίστοις πρὸς πᾶσιν βεβαίαν ἐκαλεῖται, τῇ ἡ πίστων πλὴν πᾶσιν μάλλ' καὶ πλὴν ἐλπίδα αὐξῆσαι καὶ σθεαρὸν καὶ ἀστέλιτον ἐκφαίνει